

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.133 van 17 oktober 2016
in de zaak A. 216.334/XIV-36.541**

In zake :

■■■■■■■■■■■■■■■■■■■■
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrepen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 2 juli 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 147.000 van 3 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.436 van 16 juli 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 mei 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoit Dhondt, die *loco* advocaat Kati Verstrepen verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt naar eigen zeggen België binnen op 15 december 2011 en dient op 16 december 2011 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 29 januari 2015 tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster.

Verzoekster tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 februari 2015. Met een arrest van 3 juni 2015 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet), van het recht van verdediging en de "miskenning van het administratief dossier".

Verzoekster herhaalt haar voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde argumentatie dat haar jongste dochter niet werd geregistreerd bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: het UNRWA), noch bij het *Department of Political Affairs and Refugees* (hierna: het DPAR), dat zij geen enkele band met Libanon heeft en geen enkel document heeft op grond waarvan zij in Libanon zou kunnen verblijven, dat zij enkel de Belgische nationaliteit heeft en dat haar ouders niet de Libanese nationaliteit hebben doch slechts een verblijfsrecht in Libanon hadden op basis van hun registratie bij het DPAR. Volgens verzoekster moet voor een correcte toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 1, D, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag), worden onderzocht of verzoekster kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Indien zij niet kan terugkeren, moet zij immers *ipso facto* worden erkend als vluchteling. Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit een nota van het UNHCR ook afgeleid dat, indien er praktische, juridische of veiligheidshindernissen zijn die de terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied beletten, de betrokkene *ipso facto* als vluchteling moet worden erkend. Verzoekster had op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in haar verzoekschrift tot beroep laten gelden dat het feit dat haar

dochter enkel de Belgische nationaliteit heeft, een praktische en een juridische hindernis vormt die de terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied onmogelijk maakt. Volgens verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit onderdeel van haar middel enkel benaderd vanuit een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. In het bestreden arrest is niet nagegaan of er een praktische of juridische hindernis voorhanden was die een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied bemoeilijkte, hoewel het een fundamenteel punt betreft. Verzoekster acht daarom artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, het recht van verdediging en artikel 149 van de Grondwet geschonden.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat het onderzoek of de terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied al dan niet mogelijk is slechts dient te gebeuren wanneer de asielaanvrager onder artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag valt, dat enkel van toepassing is op personen “die thans de bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”. Verzoekster geeft zelf aan dat haar dochter niet was geregistreerd bij het UNRWA, zodat de verwerende partij niet inziet waarom moest worden onderzocht of verzoeksters dochter tot het Libanese grondgebied zou worden toegelaten. In het bestreden arrest is ook opgemerkt dat verzoeksters dochter de bescherming van de Belgische staat geniet en op het Belgische grondgebied kan verblijven. Volgens de verwerende partij is dit deel van het middel dus beantwoord in het bestreden arrest.

De verwerende partij vervolgt dat verzoeksters argumentatie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende het feit dat haar niet kan worden gevraagd haar dochter achter te laten in België, uitdrukkelijk werd verbonden aan een schending van artikel 8 van het EVRM. Een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus leidt echter niet tot een feitelijke scheiding van het gezin en houdt bijgevolg geen schending in van de voornoemde verdragsbepaling. Er is immers geen inmenging in het gezin, noch een verwijderingsmaatregel. Volgens

de verwerende partij stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus terecht dat met de verwijzing naar de mogelijkheid om terug te keren naar Libanon geen uitspraak wordt gedaan over een mogelijke verwijdering van het grondgebied en dat niets verzoekster belet de geëigende procedures te volgen om een verblijfsrecht te krijgen op basis van haar gezinssituatie.

Wat betreft verzoeksters kritiek dat in het bestreden arrest niet is onderzocht of het gegeven dat haar dochter de Belgische nationaliteit heeft, geen praktische of juridische hindernis zou vormen voor de terugkeer van verzoekster en haar gezin naar het UNRWA-mandaatgebied, merkt de verwerende partij op dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld. De terugkeermogelijkheid naar het mandaatgebied moet dan ook voor iedere verzoeker afzonderlijk worden onderzocht, te dezen verzoekster en haar echtgenoot. Op grond van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas en de objectieve informatie uit het rechtsplegingsdossier, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet kan terugkeren naar het mandaatgebied. Verzoekster of haar echtgenoot hebben geen informatie aangebracht waaruit het tegendeel blijkt en zij hebben niet aangetoond dat de Libanese overheid elk van hen persoonlijk de toegang tot het grondgebied zou ontzeggen omwille van de Belgische nationaliteit van hun dochter.

De verwerende partij ziet niet in hoe verzoeksters recht van verdediging kan zijn geschonden vermits zij haar middelen en feiten heeft kunnen uiteenzetten in het verzoekschrift tot beroep, zij ter terechtzitting heeft kunnen antwoorden op de nota met opmerkingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niets ambtshalve heeft opgeworpen en aangenomen zonder mogelijkheid van verweer voor verzoekster.

Vermits verzoekster niet aangeeft welke stukken uit het administratief dossier zouden zijn miskend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, acht de verwerende partij het middel in die mate niet-ontvankelijk. Vermits het bevelen van bijkomende onderzoeksmaatregelen zoals voorzien in

artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet behoort tot de soevereine appreciatie-bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, acht de verwerende partij het middel ook in die mate niet-ontvankelijk.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe nooit te hebben gesteld dat haar dochter onder de toepassing van artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag valt. Verzoekster, op wie die verdragsbepaling wel van toepassing is, heeft echter consequent aangevoerd dat haar dochter met haar Belgische nationaliteit geen onbeperkt verblijfsrecht in Libanon kan genieten omdat zij geen enkele band heeft met dit land, dat daarom voor verzoekster en haar echtgenoot een terugkeer naar Libanon praktisch en juridisch onmogelijk is vermits zij hun Belgische minderjarige dochter niet wettig in de steek kunnen laten en dat verzoekster omwille van de praktische en juridische onmogelijkheid om terug te keren naar het UNRWA-mandaatgebied *ipso facto* moet worden erkend als vluchteling op grond van artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Verzoekster besluit dat deze onmogelijkheid van terugkeer niet werd onderzocht en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar kritiek op dit punt niet daadwerkelijk heeft beantwoord.

Beoordeling

7. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

8. In haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoekster artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag aangehaald. Zij heeft aangevoerd dat zij met de aanvankelijk bestreden beslissing onterecht werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, onder meer omdat geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid van terugkeer van verzoeksters minderjarige dochter naar het UNRWA-mandaatgebied in Libanon. Verzoekster heeft gewezen op de door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) beschermde gezinsband, waardoor niet van haar kan worden verwacht dat zij haar minderjarige dochter achterlaat. Vervolgens heeft verzoekster laten gelden dat er geen enkele aanwijzing bestaat dat haar dochter als Belgische onderdane zal worden toegelaten tot het Libanese grondgebied en nog minder tot het Rashidiyya-kamp. Verzoekster heeft nog uiteengezet dat haar raadsman op het einde van het gehoor had benadrukt “dat het noodzakelijk is dat verwerende partij nagaat wat de effectieve mogelijkheden zijn voor de Palestijnse ouders van een minderjarig Belgisch kind zonder DPAR registratie om toegang te verwerven voor het ganse gezin tot het Libanese grondgebied en tot de kampen”. Daarna heeft zij gesteld dat “zonder verder onderzoek niet besloten [kan] worden dat er geen praktische of juridische hindernissen [zijn] om terug te keren naar het UNRWA-mandaatgebied” en dat “ook moet worden nagegaan of zij zich legaal zal kunnen vestigen in Libanon”.

In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekster haar aanvraag verbindt aan die van haar echtgenoot en dat zij geen eigen motieven inroept. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot in het arrest nr. 146.999 van 3 juni 2015, waarvan de motivering volledig wordt overgenomen. In die motivering wordt verwezen naar de door verzoeksters echtgenoot aangehaalde bescherming van de gezinsband door artikel 8 van het EVRM. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande “dat met het wijzen op de mogelijkheid om terug te keren naar

Libanon in zijnen hoofde geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied van hem en zijn familie” en dat “verzoekers dochter de bescherming van de Belgische Staat geniet en op het Belgische grondgebied kan verblijven en niets [verzoeker] belet zich te richten tot de geëigende procedures voor het bekomen van een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoeksters echtgenoot met zijn betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

De motivering van het bestreden arrest wat betreft de argumentatie dat verzoeksters dochter, en daardoor ook verzoekster zelf, niet kan terugkeren naar Libanon, heeft enkel betrekking op artikel 8 van het EVRM. Verzoekster heeft echter laten gelden dat zij niet mocht worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en integendeel op grond van artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag van rechtswege als vluchteling had moeten worden erkend omdat zij niet kon terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied omwille van het feit dat haar minderjarige dochter, die enkel de Belgische nationaliteit heeft, niet zou worden toegelaten tot verblijf in Libanon en nog minder in het UNRWA-mandaatgebied. Verzoeksters middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrof dus niet enkel de bescherming van de gezinsband in het algemeen maar een asielmotief op grond waarvan zij van oordeel is van rechtswege de vluchtelingenstatus te hebben. Hierop is in het bestreden arrest niet ingegaan en de motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM biedt er geen antwoord op. Het enige middel is derhalve gegrond wat betreft de voorgehouden schending van de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 147.000 van 3 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

Carlo Adams,

Kaat Leus,

met bijstand van

Johan Pas,

kamervoorzitter,

staatsraad,

staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques